

Hjertelig velkommen til TP's generalforsamling 2014.

Forleden dag, da jeg forberedte mig til min beretning, fik jeg den nyeste medlemsliste i min mailboks, og så til min store overraskelse at vi nu er oppe på 128 medlemmer. Da jeg tiltrådte som formand i marts måned for syv år siden i 2007 efter to år på næstformandsposten, var vi oppe på 74 medlemmer. Vi er nu fordoblet i antal og vokset næsten 100 procent. Det var en dejlig og rar fornemmelse at have i maven, og en glæde at kunne fortælle her foran jer – I, der sidder her udgør over en tredjedel af medlemsskaren, og den fremmødeprocent kan enhver foreningsformand ikke andet være end stolt af. Tak for den store opbakning I viser ved jeres fremmøde. I viser os, at vores arbejde ikke er forgæves, og at I har brug for jeres fagforening.

Bare for sjov, og alligevel med et gran af alvor kiggede jeg listen igennem og fordelte de forskellige faggrupper. Nogle gange er det meget rart at gå bag om tallene og undersøge hvad der egentlig ligger bag – ikke mindst hvem der ligger gemt bag dem. Og her er fordelingen (I kan se tallene på papiret, hvor dagsorden står skrevet): Vi er 43 journalister (33 procent), 20 kommunikationsmedarbejdere, 15 teknikere, 14 elever, 8 versionister/oplæsere, 6 grafikere, 5 fotografer, 4 andre og 2 pensionister. Når man så deler faggrupperne op i hovedgrupper, så får man 70, der laver journalistik eller beslægtede fag og 26, der arbejder med teknik i forskellige udgaver. I procent er der 54 procent i den første gruppe og 20 procent i den anden gruppe.

Det er selvfølgelig en stor forpligtelse for en bestyrelse og en formand at have et så stort og broget bagland. Der er meget fokus på vores arbejdspladser fra mange sider af samfundet, men de er da også meget vigtige for samfundet, for vælgerne og beslutningstagerne. Medierne og vi, der arbejder i medierne, har en – oven i købet grundlovssikret - frihedssokkel at stå på - en frihed under ansvar selvfølgelig. Denne frihed bliver en gang i mellem sat under voldsomt pres, sådan som igen har oplevet det over de sidste måneder. Man undres ind i mellem over, at mediernes arbejdsvilkår, friheder og ansvar er så lidt kendt i befolkningen, selv hos folkevalgte, og tit undres man over at selv højt uddannede mennesker viser en grundlæggende mangel på viden om de demokratiske spilleregler. Det er utroligt hvad magt kan gøre ved folk, og det stiller store krav til os som magtens såkaldt fjerde søjle, vagthunden (men ikke jagthunden, som vi tit forveksles med). Vi skal stå vagt om pressefriheden, friheden til at vælge vores historier, friheden til at stille de ubehagelige spørgsmål, og friheden til at fravælge historier og kilder. Heldigvis får vi også støtte fra store dele af befolkningen, sådan som vi oplevede det for nyligt i to sager, men jeg fornemmer, at vi ikke helt har fået forståelse fra meget vigtige aktører, som stadig og stædigt holder fast i deres fejlopfattelser.

For eksempel har Nick Nielsen stadig ikke forstået, at han skal holde sig fra KNR's interne anliggender, også når en medarbejder er så uheldig at sende en meget privat mail ud til alle og enhver, og dermed afslører sit meget subjektive syn på en bestemt politiker. I et interview i Sermitsiaq siger Nick Nielsen, at han ikke kan forstå at TP's formand ikke ved at han som medlem af Naalakkersuisut har en pligt til at overvåge KNR. Desværre fik jeg ikke mulighed for at svare den

gang, men det vil jeg da gøre nu. Gu' har et medlem har Naalakkersuisut pligt til at overvåge at KNR følger loven, og det gør han gennem sine tjenestemænd, ikke personligt. Lige som den gang i 1990'erne, da bestyrelse hævede sit honorar betydeligt, imod loven, og der fik konsekvenser for alle bestyrelsesmedlemmer, der måtte betale bøder. Men i denne sag for nylig er det et internt arbejdsmæssigt anliggende, som ledelsen og til en vis grad bestyrelsen, har hånds- og halsret over. Det er det de er der for, det er deres arbejde, ikke en politikers. Det håber jeg er sivet ind hos Nick Nielsen. Han er desværre ikke den første, der tager fejl af kontrol og indblanding, og han bliver nok heller ikke den sidste. Man kan spørge sig selv hvorfor der bliver begået så mange fejl i den retning. Er det fordi man ikke kender ret meget til ytringsfrihed, pressefrihed og de demokratiske principper... noget kunne tyde på det.

I den anden sag, hvor KNR's bestyrelse bliver reduceret fra 7 til 5 medlemmer skete der noget, der fik pissert i kog hos undertegnede formand. Den foregående regering, der sad fra 2009-13 nedsatte i 2010 en arbejdsgruppe af medierepræsentanter og bad os om en række forslag til hvordan landets medier kan styrkes. Et af forslagene var at klippe de tætte bånd til det politiske system, som KNR er underlagt, og gøre public service stationen til et erhvervsdrivende fond. På den måde ville stationen blive sikret mere bevægelsesfrihed og mere kontrol over egne midler. Det ville sikre, at stationen kunne indgå sine egne overenskomster og selv optage de lån, de havde brug for. Naturligvis skulle langt den største indkomst komme fra landskassen, og stationen skulle vedblive med at være forpligtet til at tjene befolkningen. Dette ønske har været udtrykt ved adskillige lejligheder og i forskellige fora - også da jeg var bestyrelsesmedlem sidst i 90-erne. Senest var det Epinion, der i sin undersøgelse i efteråret pegede på denne mulighed som den eneste rigtige. Dette forslag er endnu ikke blevet hørt, heller ikke i den seneste revision af loven om radio- og tv-virksomhed, der træder i kraft næste år.

Det eneste den forrige regering gennemførte var at eftergive KNR's enorme gæld, og mediarbejdsgruppens redegørelse blev godt og grundigt gemt af vejen. Nu, to år efter, siger pludselig den daværende koalitions leder, at de skam var klar med en ny ordning omkring KNR, men at de desværre ikke nåede at gennemføre den. Han opfordrer til, at den nuværende regering sørger for at KNR bliver selvstændigt! Men Naalakkersuisut vil ikke ændre noget ved KNR, det skal bare fortsætte sin skæve gang. Hvorfor gjorde den forrige regering ikke noget ved sagen mens tid var? Jeg lugter noget fælt populistisk i oppositionens vaskende hænder. Ingen politikere ønsker i bund og grund at miste grebet om KNR, og man fornemmer at de ønsker fortsat indflydelse på det store og betydningsfulde medie. Hvis de ikke vil blive mistænkeliggjort i den retning så må de lave en lov, der giver KNR en reel mulighed for at agere selvstændigt. Det er ikke nok at reducere antallet af bestyrelsesmedlemmerne fra syv til fem. Hvad hjælper det at gøre bestyrelsen mere professionel, når de skal være bundet af departementet og Inatsisartut uden at kunne agere selvstændigt?

Men omkring udpegelsen af bestyrelsesmedlemmer så mener jeg at det fortsat skal være de folkevalgte, der udpeger bestyrelsesmedlemmer. KNR er skattefinansieret, den er vores, og hvem andre end vores valgte skal udpege

bestyrelsen? Ligesom det er i aktieselskaberne og i DR i Danmark? Hvem skal ellers udpege dem? Bestyrelsen selv, ligesom aviserne gør? Jeg foretrækker, at valget af bestyrelse foregår i offentlighed og i åbenhed, vel vidende at der er nogle risiko for, at folkevalgte kan tage mere hensyn til følelser og bekendtskaber. Heldigvis er de ikke alle sådan, og vi må have tillid til at systemet trods alt er indrettet sådan, at de etiske grundprincipper bliver holdt i hævd.

Så vil jeg gerne komme ind på vores egne fag og den megen opmærksomhed, der er omkring vores forskellige fag. Om vi er journalister, om vi redigerer indslag, om vi læser meddelelser eller ombryder avissider eller om vi arbejder med kommunikation. Alle kigger os over skuldrene og alle har en mening om vores arbejde - og det er også OK for vores arbejde berører mange mennesker. Vi har et ansvar for at forvalte vores pressefrihed til ansvarsfuldt - vi skal sørge for at skrive i overensstemmelse med sandheden, ikke digte og ikke basere os på rygter. Vi skal fortælle om virkeligheden, også selv om den er ubehagelig. Og dette ubehagelige kan nogle gange sætte en bremse på vores bestræbelser på at være gode mediefolk. Nogle lader det ubehagelige ligge, tør ikke konfrontere kilder med den ubehagelige sandhed og nogle æder de ubehagelige spørgsmål i sig. Det betyder desværre, at de få, der tør gå linen ud og stille de ubehagelige spørgsmål igen og igen, de bliver opfattet som ekstreme og udenfor normen. Hvis flere turde overskride deres grænser for god opførsel med et formål at indfri læsernes og lytternes berettigede krav om kritisk journalistik, så ville en kritisk tilgang blive normen, og den ville blive respekteret og accepteret. Det bliver den jo, når det f.eks. er DR, der gør det. Men når det sker hos os, og det er os selv det går ud over, så er det pludselig ikke så sjovt længere. Vi griber i egen barm, hver og en. Ikke bare journalisterne, men alle, der er med til at bringe historierne frem. Alle har en andel i tilblivelsen af aviser og nyheder og alle har et medansvar for produktet.

Så vil jeg også lige komme ind på de to overenskomstforhandlinger, som vi gennemførte i år, det ene med Selvstyret og KNR og det andet med aviserne. Det er ikke fordi der er så meget at hente på lønstigninger længere, det er landets finanser ikke til længere. Derfor er det nødvendigt at finde frem til andre områder, hvor vi kan forbedre vores arbejdsvilkår. Derfor er jeg meget glad og stolt over, at vi endelig har fået et tillæg til dobbeltsprogede journalister forhandlet i hus. Dette at være dobbeltsproget er endelig blevet anerkendt som en kvalifikation og ikke bare en selvfølge. Jeg håber den vil være til glæde og gavn ude på redaktionerne og de andre arbejdspladser, hvor mange laver dobbeltarbejde på grund af at de kan arbejde på to sprog. Nu får de ekstrabetaling for det. Det andet er, at vi nu har fået bugt med det uvæsen, der hedder TBA og står for tidsbegrænsede ansættelser. Nu kan man kun blive forlænget én gang, og så skal man tilbydes fastansættelse, og så længe man er ansat tidsbegrænset, så får man et tillæg for den usikkerhedsfaktor.

Jeg ved at KNR's ledelse ikke er så begejstrede for lige præcis disse to resultater, så vi skal være glade for, at det var Selvstyrets forhandlere vi sad overfor, og ikke KNR's. Dertil vil jeg sige, at vi i bestyrelsen går meget op i, at folk skal være trygge på deres arbejdspladser. Jeg vil dog gerne sætte tykke streger under, at det er jer medlemmer på arbejdspladserne, der først og fremmest skal kæmpe

for bedre arbejdsvilkår og forsvare jeres metier. Der er jer, der skal gøre opmærksom på skævheder og urimeligheder. Heldigvis har I tillidsrepræsentanter, der på jeres vegne forelægger problemerne for jeres ledelser - I kan jo ikke komme rendende alle sammen og sige det samme. Heldigvis har jeres TR'er så ret til at bruge den tid der er nødvendig for at tage sig af sager som I bringer frem. Det kan nogle gange gå ud over indslag, artikler eller andet, men når det sker, er det fordi, der er en kollega eller hele redaktionens ve og vel, der arbejdes på. I skal fortælle jeres TR'er når der er problemer, men I skal også støtte dem, når de har brug for det, også når de må lægge det redaktionelle eller tekniske arbejde til side for at hjælpe og I bliver nødt til at tage over. Sådan undgås at problemer vokser sig store og uoverskuelige, ved hurtig handling og resolut indgriben.

Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at sige en stor tak til vores hårdt arbejdende tillidsrepræsentanter. I dag har vi kun tre af dem. I bærer ind i mellem tunge og besværlige sager, måske uden at få den støtte fra kollegerne I har brug for og uden megen forståelse fra arbejdsgivernes side. Det er blevet meget tydeligt, at meget få er interesseret i at påtage sig denne tjans som repræsentant for kolleger og forhandle på deres vegne med ledelsen. De ændrede og mere pressede forhold på arbejdspladserne viser deres tydelige spor. Derfor vil jeg rode jer tre: Leif, Apollo og Dorte for jeres indsats på kollegernes vegne for at gøre arbejdsvilkårene mere tålelige for jeres kolleger. Især vil jeg takke dig Leif. Som fællestillidsrepræsentant for de ansatte i KNR, kommunerne og Selvstyret har du trukket et virkeligt tungt læs de sidste par år. Du har været stædig og fortsat trods mange besværligheder og megen modstand fra dine arbejdsgiveres side. Du har nogle gange været tæt på at give op, men har alligevel altid kunnet finde gejsten og lysten igen. Vi har prøvet at støtte dig så meget vi kunne, i bestyrelsen og forbundet, men nogle gange sikkert ikke tilstrækkeligt. Du har været meget alene om nogle af kampene, men du er kommet ud på den anden side med sejre, der har hjulpet dine kolleger. Mange kolleger havde været ilde stillet uden dig - tak for din indsats Leif.